

תת"ע 10821/04/18 - מדינת ישראל נגד פרץ הילה

בית משפט השלום לתעבורה בעכו

תת"ע 10821-04-18 מדינת ישראל נ' פרץ הילה
לפני כבוד השופטת אסתר טפטה-גרדי

בעניין: מדינת ישראל באמצעות עו"ד אייל עמאר

המאשימה

נגד

פרץ הילה

הנאשמת

הכרעת דין

1. כנגד הנאשמת הוגש כתב אישום בגין עצירה ליד תמרור 437, המסמן מקום חניה לרכב נכה.
2. על פי עובדות כתב האישום, ביום 16.1.17, ברחוב שדרות נשיאי ישראל, בכרמיאל, סמוך לשעה 17:40, עצרה הנאשמת את רכבה, ליד תמרור 437, המסמן מקום חניה לרכב נכה.
3. מטעם התביעה העיד השוטר, רס"ר ישראל דגני, עורך הדוח (להלן - השוטר). כן הוגש הדוח וסומן ת/1. מטעם ההגנה העידה הנאשמת בעצמה והוגש מטעמה מסמך מטעם הממונה על פניות הציבור בתאגיד המים והביוב, עין כרמים שסומן נ/1.

טיעוני הצדדים

4. התביעה גורסת שהנאשמת חנתה במקום המיועד לחנית נכה, המסומן על ידי תמרור. הנאשמת מכחישה את העבירה המיוחסת לה וטוענת שהחנתה את הרכב בחניה שלא הייתה מסומנת כלל כחנית נכה.

הכרעה

5. לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים, ואת העדים לפני, החלטתי להרשיע את הנאשמת, מהטעמים הבאים:
6. מדוח השוטר עולה שהבחין ברכב הנאשמת חונה בחניה המסומנת על ידי תמרור, המורה על חנית רכב נכה בלבד. בדוח צוין שלאחר בדיקה במסוף המשטרתי התברר שהרכב אינו רכב נכה ועל כן ניתן הדוח. צוין בדוח שמדובר בחניה מול הכניסה לסניף הביטוח לאומי.

בעדותו שב השוטר וציין דברים דומים (עמ' 2 לפרו', ש' 14-15). עוד הוסיף שבמקום האירוע, הממוקם, כאמור, מול הכניסה לסניף הביטוח הלאומי, קיימים 3-4 תמרורים דומים, המורים על מספר חניות לנכים (עמ' 3, ש' 1).

התרשמתי מעדותו של השוטר שהדוח ניתן באופן מקצועי, ונוכח חנית הרכב במקום המיועד לחנית נכה, בניגוד לתמרור שהיה מוצב במקום.

הנאשמת אף היא מסרה שאין לה כל היכרות מוקדמת עם השוטר, והדבר מחזק את מהימנותו של השוטר. לא ברור מדוע, כטענת הנאשמת, בנסיבות בהן לשוטר אין כל הכרות עמה, ירשום זה דוח, שאין לו, כטענתה, כל יסוד.

7. הנאשמת טענה שבמקום בו חנתה בוצעו עבודות בכביש, לא היה סימון של חנית נכה, ורכבה חנה אחרי חנית הנכה. לצורך העניין הציגה אישור מטעם הממונה על פניות הציבור, מתאגיד מים וביוב עין כרמים, שלפיו, בין החודשים ינואר עד יוני 2017, התבצעו עבודות שיפור תשתית צנרת ומים, בשדרות נשיאי ישראל, סמוך לסניף הביטוח הלאומי והחניות הסמוכות (נ/1).

כשנשאלה הנאשמת האם ברשותה הוכחה שהחניה לא הייתה קיימת כלל או הייתה הרוסה, השיבה בשלילה, ופטרה זאת בכך שהיות שהיא אזרחית, ולה, בניגוד לשוטר, לא יאמינו (עמ' 3 לפרו', ש' 27-28).

יצוין שמהמסמך שהגישה הנאשמת (נ/1) לא ניתן להסיק דבר בנוגע לחנית הנכה המדוברת, והאם זו לא הייתה מסומנת, או לא הייתה קיימת, בעת האירוע.

זאת ועוד, כשנשאלה הנאשמת איזה סימון ידוע לה כסימון של חנית נכה, השיבה: "כחול עם גלגלים" (עמ' 2, ש' 21-22). דבריה אלה מחזקים גם הם את גרסת השוטר, שלפיה, החניה במקום הייתה מסומנת על ידי תמרור, ויתכן שהנאשמת בדקה את הסימון בכביש בלבד, ולא הבחינה בתמרור שהוצב במקום.

סוף דבר

8. בהתבסס על חומר הראיות שהונח לפני, מחד גיסא, הדוח שערך השוטר והרושם האמין שהותיר בי, ומאידך גיסא, גרסתה של הנאשמת, שלא נמצא לה בסיס ראיתי, הגעתי למסקנה **שהנאשמת החנתה את רכבה במקום המיועד לחנית נכה, ומסומן על ידי תמרור 437.**

9. בהינתן האמור, לאחר ששמעתי את הצדדים והתרשמתי מעדותם לפני, והזהרתי את עצמי שמדובר בעדות יחידה, ובגרסה מול גרסה, החלטתי להרשיע את הנאשמת בעבירה המיוחסת לה בכתב האישום.

המזכירות תשלח העתק הכרעת הדין לצדדים ותזמנם לטיעונים לעונש ליום 19.5.2019 בשעה 09:00.

ניתנה היום, כ"ח אדר א' תשע"ט, 05 מרץ 2019, במעמד הצדדים

